

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא

פועל

בכניסתו משלו. פי' בכניסתו לביתו מן המלאכה משלו בשעה שהיא שלו דהיינו אחר יציאת הכוכבים לפי שחזרה לבית אינו לנורך בעל הבית ולכן אין לו להתבטל בשביל החזרה שאינה ממלאכה בעה"ב וביציאתו למלאכה משל בעה"ב דומן המלאכה הוא מהגן עד לזאת הכוכבים ולא

בכניסתו. לעיר. משלו. לריך לוותר משלו אלל בעל הבית ולהחשיך אללו. וביציאתו. למלאכתו בזקק. משל בעל הבית. אינו לריך להקדים אללו עם הגן החמה. יאספון. החיות דלעיל מיניה כתיב "תחת חקך ויהי לילה זו תרמוס כל חיותו יער, תזרח השמש וגו'" תורה אור וסמך ליה יאל אדם לפעלו ולעבודתו

מעמוד השחר כדמשמע בזקק אמר להם הממונה (ויאמר דף כח: ושם) דתני האר כל המזרח וילאו כל העם לשכור פועלים משמע שלא היו נכנסים למלאכה עד הגן וכן משמע בריש פסחים (דף ג: ושם ד"ה ר"ח) דקאמר התם דלשכור לעשות מלאכה מהגן צערי פסחים (דף ג: ושם ד"ה ר"ח) טפי מהגן אללו לפי שהוא זמן התחלת פועלים לעשות מלאכה ואע"ג דבעורא כתיב גבי בני בית המקדש שהיו עושין מעלות השחר התם משום כבוד בעמ"ק הוו מקדמי טפי אבל שאר פועלי לא היו יולאין למלאכה אלל מהגן ואיך שהליכה היא לנורך בעל הבית ואע"פ שזכיר כניסה שהיא בסוף היום קודם יציאה שהיא בזקק קן דרך הגמרא כהואל דאמר רב יהודה *לעולם יכנס אדם בכי טוב וילא בכי טוב ובטעוין פסין (עירובין דף כ"א) אבל מטפס ועולה מטפס ויורד ואע"ג דשעת *הכנסת פועלים דריש פרק סוס היטומים (ערכין דף כ"ג: ושם ד"ה בשעת) היינו שעת הכנסת פועלים למלאכה כדמוכח התם וכן בפ' כל הנשבעין (שבוטות דף מח:) מזכיר לו פועלים ומוליא לו פועלים התם לשון הכנסה והואל הוא אלל הכא נקז כניסה ויציאה דהיינו כניסה לביתו ויציאה מביתו ופי' זה משמע בז"ר ואפילו לשון הכנסה מפרש התם כניסה לביתו והכי איתא התם פרשת וילא ויבא יעקב מן הגדה בצרע בנין תמן השוכר את הפועלים ופסק עמהם להשכים ולהעציר כ' אמר ר' מנח במקום שאין מנהג תנאי ב"ד הוא שהתא הולאה משל בעה"ב והכנסה משל פועלים הולאה משל בעה"ב מנין דכתיב (תהלים קד) תזרח השמש יאספון מלאן ואיך יאל אדם לפעלו הכנסה משל פועל מנין דכתיב (שם) ולעבודתו עדי ערב וכן פירש בקונטרס אלל שפירש בכניסתו משלו מותר משלו שאינו הלך עד אחר לזאת הכוכבים ומה שהזכיר ויתור אין נראה לר"י שאינו מותר כלום ור"ח פירש בכניסתו למלאכה' טמן משלו לבעה"ב וממחר ללאת קודם הגן שהוא זמנו ללאת ממלאכתו משל בעה"ב שיואל קודם ללאת הטובים שיגיע לביתו עד ללאת הכוכבים וזהו משל בעה"ב שהרי דינו היה עד ללאת הכוכבים כמו שמביא מן הפסוק וקמ"ל ריש לקיש ששית העולם מנהגם מדין הפסוק שמביא לקיים הא דאמר לעולם יכנס אדם בכי טוב ופי' שקומטע בז"ר ואחר' שם משמע כפי' קמח ועוד קשה לפירושו דמאי פריך וליחוי הכי כהני הא ריש לקיש לא אלא

פועל בכניסתו משלו ביציאתו משל בעל הבית שאמר תורת השמש יאספון ואל מעונתם ירבעון יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב וליחוי הכי נהיגי בעיר חדשה וניחוי מהיבא קא אתו? בנקומאי איבעית איבא דאמר להו דאגרייתו לי כפועל דאורייתא/דרש רבי יורא ואמר ליה תגי רב יוסף מאי דכתיב תשעת השך ויהי לילה בו תרמוש כל חיותו יער: תשעת השך ויהי לילה זה *העולם הזה שדומה ללילה בו תרמוש כל חיותו יער' אלו רשעים שבו שדומין לחיה שביער תזרח השמש יאספון ואל מעונתם ירבעון: תזרח השמש לצדיקים, יאספון רשעים לגיהנם ואל מעונתם ירבעון *איך לך כל צדיק וצדיק שאין לו מדור לפי כבודו יצא אדם לפעלו יצאו צדיקים לקבל שכר ולעבודתו עדי ערב כמו שהשלים עבודתו עדי ערב: ר' אלעזר בר' שמעון אשבח להווא פרהגמא דקא תפיש גנבי אמר ליה הכי יכלת להו לאו כחיותא מתילי דכתיב בו תרמוש כל חיותו יער איבא דאמר מהאי קרא קאמר ליה *ארב במסחר כאייהו *בסוכ' דלמא שקלת צדיקי ושבתך רשעיה? אל ומאי אעביד, הרבנא דמלכא הוא אמר (ה) תא אנמרך הכי תעביד: עול בארבע שעי לחנותא, כי חיות איניש דקא שתי חמרא וקא נקיש כסא בדיה וקא מנמנם שאר עילוייה: אן צורבא מרבגן הוא וניים אקדומי קדים לגרסייה, אן פועל הוא קדים קא עביד עבידתיה ואן עבידתיה בליהיא רדורי רדיה ואן גנבא הוא ותפסיה אישתמע מילתא כי מלכא אמרו: קריינא דאיגרתא איהו ליהויה פרוקא אתיוה רבי אלעזר ברבי שמעון וקא תפיש גנבי ואיל שלם ליה *הושע בן קחה חומץ בן יין עך מתי אתה מוסר עמו של אלהינו להריגה שלם ליה קוצים אני מבלה מן הכרם שלם ליה יבא בעל הכרם ויבלה את מוציו, יומא חד פגע ביה סמא בובס, קרייה חומץ בן יין, אמר: מרחציה כולי האי שמע מינה רשיעא הוא, אמר להו: תפסותה תפסותה, לכתר דנת דעתיה אול בתריה לפרוקיה ולא מצי קרי עליה שומר פיושתי ולשינו שומר מצרות נפשו, זקפיהו קם תותי זקפא וקא בכי, אמרו ליה רבי, אל ירע בעיניך שהוא ובנו בעלו נערה מאורסה ביום הכפורים, הניח ידו ער בני מעוי אמר שישן בני מעוי שישו, ומה ספיקות שלכם כך, ודאית מובטח אני בכם שאין רמה ותולעה שולמח בכם ואפי' הכי לא מייחבא דעתיה, אשקויהו סמא דשינתא ועיליהו לביחא דשישא וקיעו לכריסיה הוו מפקו מיניה דיקילי דיקילי דהרבא ומותבי בשמשא בתמות ואב ולא משרחי, לל תרבא נמי לא סריח: כל תרבא לא סריח שורייקי סומקי מסריח, הכא אף על גב דאיבא שורייקי סומקי לא מסריח, קרי אנפשיה אף בשרי ישכון לבטח, ואף ר' ישמעאל ברבי יוסי מטא

[פסחים ב:]
תנינא יב' ע"י
[ג:]

[שבת קכב:]

אל בסוכה

ספסדיו פני
[ו:]

* אמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן

[ע' דום] סוס
ת: ד"ה מי
שנתחייב ומוס'
ספסדיו לז'
ד"ה מוס'
שאר ד' מוס'
תבנות ל:
ד"ה דין כ"ו]

הכ"ה
הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן

[ואמאי נקיש טפי כג"ל]
[ע"ל]
כ"ג דף כ"ג
"תחת חקך ויהי לילה זו תרמוס כל חיותו יער, תזרח השמש וגו'"

[ע"ל]
ר' אבהו בר' אבהו
[פסחים ב:]
[ע"ל]
הנהגות הב"ח
(א) נמי אמר ליה תא
אנמרך: (ב) תופי ד"ה
פועל וכו' מהגן כערי
פסחים ואמאי לא קאמר
טפי מהגן:

תת נוטא
הקפדת ר' יוחנן בן קרח
דף כ"ג ר' אבהו
אבו חמא בן יין
הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן

ואפי' הכי
איהו שנתחייב אמר ר' אבהו
זו היא שנתחייב אמר ר' אבהו
זו היא שנתחייב אמר ר' אבהו
זו היא שנתחייב אמר ר' אבהו
זו היא שנתחייב אמר ר' אבהו

הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן

הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן
הוא כדאמר ר' יוחנן